

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobců: a) S. M. K.
jménem svým a svého nezletilého dítěte:
b) S. S. K.
oba zastoupeni Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem
se sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, IČ 00007064
odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. ledna 2020, č. j. OAM-537/ZA-ZA12-K10-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou podanou dne 10. 2. 2020 rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“ nebo „správní orgán“) ze dne 16.

1. 2020, č. j. OAM-537/ZA-ZA12-K10-2019, kterým mu ústřední správní orgán neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce předně uvádí nesouhlas se závěrem žalovaného, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma. K tomuto závěru došel žalovaný z důvodu nedostatečného a nesprávně zjištěného skutkového stavu. Žalobce v průběhu správního řízení jasně a konzistentně formuloval své obavy z návratu do vlasti, které mají původ v osobě exmanžela jeho manželky. Ten je nebezpečným extremistou s dobrým postavením v bezpečnostních složkách státu. Z jeho strany došlo vůči žalobci i jeho manželce k opakovaným výhrůzkám zabitím a k pokusům o útok chemickou látkou. Policie jim s řešením této situace nikterak nepomohla. V případě návratu se žalobce obává dokonání útoku, a tedy smrti nebo vážného ublížení na zdraví.
3. Žalobce má odůvodněný strach z pronásledování pro příslušnost k sociální skupině lidí ohrožených zločinem ze cti a z vážné újmy ve formě smrti nebo vážného poškození jeho zdraví. Tomuto nebezpečí nejsou orgány země původu schopny ani ochotny zabránit.
4. Dle názoru žalovaného je výpověď žalobce nevěrohodná, což usoudil z vnitřních rozporů ve výpovědi žalobce a z rozporů výpovědí žalobce a jeho manželky. K těmto žalobce uvádí, že jde o z velké části rozpory domnělé, popř. uměle vykonstruované. Dle Praktické příručky úřadu EASO je třeba žadatele na nesrovnalosti upozornit, aby měl příležitost je vyjasnit.
5. Žalovaný nijak nevyjasnil, zda se před učiněním úsudku o nevěrohodnosti žalobce zabýval faktory, které mohly jeho výpověď zkreslit. Zmíněná příručka mimo jiné uvádí, že při posuzování žádosti traumatizované osoby by vyšetřující úředník neměl mít stejnou úroveň očekávání při použití ukazatelů věrohodnosti. Tím, že žalovaný nevezl prožité trauma manželky žalobce v úvahu, pochybil. Žalobce některé rozpory vysvětlil již během pohovoru, o psychických problémech manželky žalobce žalovaný věděl z údajů k podané žádosti, přesto v rozporu s § 11 odst. 4 a 5 zákona o azylu neurčil, že manželka žalobce je zranitelnou osobou. Rovněž ji neinformoval o možnosti zajištění lékařského vyšetření, zaměřeného na zjištění známek násilí.
6. Žalovaný tak řádně nezjistil skutkový stav v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nevezl v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu v úvahu individuální okolnosti případu a rovněž porušil zásadu „v pochybnostech ve prospěch žadatele“. Tím došlo k porušení § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.
7. Nevěrohodnost žalobce není možné usoudit ani ze skutečnosti, že nepožádal o mezinárodní ochranu v sousedících zemích, např. v Turecku, nejedná se o bezpečné třetí země. Nadto žalobce vyjasnil obavu z možnosti exmanžela je vyhledat, neboť stejně jako oni by mohl do Turecka vycestovat bez víza. Relevantní není ani to, že žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu již v České republice, ale až v Německu. Rovněž časová prodleva byla vysvětlena, přičemž její délka nebyla natolik významná, aby odůvodnila zamítnutí žádosti. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. 8 Azs 27/2019, dle kterého: „*Skutečnost, že žadatele vedla k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany také „snaha o legalizaci pobytu*

na území ČR“, nepostačuje sama o sobě k zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, či k neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14a téhož zákona, neboť tato skutečnost ještě nevylučuje, že žadatel opustil zemi původu a chce se usídlit v ČR právě proto, že má odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu z azylově relevantních důvodů nebo že by v případě návrtu do této země čelil skutečnému nebezpečí vážné újmy zakládajícímu nárok na doplňkovou ochranu.“ (...) „Čas podání žádosti by tedy stěžovateli neměl být sám o sobě k tíži a správní orgán žádost nemůže a priori posuzovat jako účelovou „k legalizaci pobytu“. Zvláště k ní nesmí přistupovat jinak než k žádostem, které nepovažuje za „účelové“. Vždyť žádosti o azyl mají kromě funkce ochranné obecně za účel umožnit cizinci legální pobyt na území; mezinárodní ochranu lze z azylově relevantních důvodů poskytnout i žadateli, který žádost podal zcela zjevně „účelově“.

8. Žalovaný nevycházel ze zpráv o zemi původu, nezjistil rozsah existence násilí na cti v zemi, ani přístup státních orgánů. Na základě mylné domněnky o nevěrohodnosti výpovědi se správní orgán zabýval hrozícím nebezpečím pouze okrajově. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, se správní orgán nemusí zabývat hodnocením jednotlivých tvrzení a skutečností pouze tehdy, pokud byl žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech jeho žádosti. To žalovaný neprokázal. K odkazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č. j. 5 Azs 18/2013-75, žalobce uvádí, že žalovaný pominul, že nevěrohodnost musí pramenit i z porovnání výpovědi se zprávami o zemi původu. V souvislosti s tím žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 11. 2019, sp. zn. 30 Az 37/2018, kde uvedený soud konstatoval, že v případě pochybností či nejasností ve výpovědi se měl správní orgán pokusit dát žadateli šanci tento domnělý rozpor vysvětlit a neměl hodnocení tohoto faktu zcela účelově přesouvat až do odůvodnění napadených rozhodnutí.
9. Závěry žalovaného o nevěrohodnosti výpovědi žalobce jsou dle jeho názoru věcně nesprávné, nepřezkoumatelné a žalovaný k nim došel nerespektováním svých povinností. Proto je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné.
10. Žalobce rovněž trvá na tom, že mu v zemi původu hrozí vážná újma ze strany exmanžela jeho ženy, a to ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Tento označil jako hlavní při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z důvodu velkého vlivu bývalého partnera manželky žalobce na policii a soudy není možné vyhledat ochranu u státních orgánů. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 12/2012-47, dle kterého: „*Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčením, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zoblednit, a to ve prospěch žadatele o azyl.*“
11. Vůči výše zmíněnému odkazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, žalobce dále namítá, že ani kdyby bylo tvrzení žalovaného o nevěrohodnosti žalobce pravdivé, pak ani on neprokázal, že by byla nevěrohodná jeho výpověď ve všech aspektech, přičemž z příručky EASO plyne, že: „*Žadatel nemusí být věrohodný ve všech aspektech žádosti, a přesto může získat mezinárodní ochranu.*“

12. Žalobce dále poukázal na rozsudek ze dne 27. 3. 2008, sp. zn. 4 Azs 103/2007, ve kterém vymezil povinnost správního orgánu prokázat i vyvrátit pravdivost žadatelových tvrzení nevyvratitelným zjištěním přesných okolností vážících se na žadatelova tvrzení, nebo alespoň zjištěním, které nevyvolává zásadní pochybnost o správnosti úsudku správního orgánu. Rovněž stanovil, že za splnění daných podmínek je nezbytné uplatnit pravidlo „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“. Další z judikатурních odkazů žalobce směřoval k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, *„v řízení o udělení azylu musí správní orgán často rozhodovat v důkazní nouzi. Za této situace je nutné při hodnocení důkazů vzít v úvahu také způsob výkonu státní moci v zemi původu, možnost uplatňování politických práv a dalších okolností, které mohou mít vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Taková výhrada pochybností se uplatní ve prospěch žadatele například tam, kde z dalších důkazů plyne, že stav dodržování lidských práv v zemi původu je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným popravám, mizení osob, častému mučení. Naopak, je-li země původu žadatele o azyl právním státem s demokratickým režimem, je na žadateli o azyl, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován.“* K důkaznímu standardu u forem mezinárodní ochrany dle § 12 a § 14a zákona o azylu se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006, kde vymezil jak podstatu „přiměřené pravděpodobnosti“, tak i „reálné nebezpečí“.
13. Z uvedené judikatury tak dle žalobce jednoznačně plyne, že žadatel nemá povinnost prokazovat své důvody pro podání žádosti jinak než vlastní výpovědi a je úkolem správního orgánu, aby spolehlivě vyvrátil obavy žadatele na základě řádně zjištěného skutkového stavu. V situaci důkazní nouze pak má být uplatněna zásada „v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“, která je ještě posílena špatným stavem dodržování lidských práv v Íránu. Pro naplnění důvodů dle § 12 zákona o azylu postačí přiměřená pravděpodobnost, která je dána tehdy, bývá-li nežádoucí důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý, přičemž v případě žalobce je přiměřená pravděpodobnost dána.
14. Tím, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci, nezohlednil dostatečně vyjádření žalobce a neshromáždil dostatek přesných a aktuálních zpráv o zemi původu, došlo vyjma výše jmenovaných porušení ustanovení správního řádu i k postupu v rozporu s § 23c zákona o azylu a § 50 odst. 2 a 3 a § 52 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného

15. Dle žalovaného byly pro učiněné závěry klíčové rozsáhlé nesrovnalosti provázející výpověď žalobce. Rovněž při porovnání výpovědi žalobce s výpovědí jeho ženy došel správní orgán k závěru, že jsou nejen rozdílné, ale mnohdy i protichůdné. Žalovaný dále uvedl, že nevěrohodnost výpovědi nebyla založena na malicherných nesrovnalostech. V případě žalobce byly uváděny údaje a navzájem vylučující se informace podané jím a jeho ženou natolik klíčové, že správní orgán si stojí za svým názorem o nevěrohodnosti výpovědi žalobce.
16. Ten například uváděl odlišné místo bydliště, než jaké uvedla jeho manželka. Žalovaný umožnil manželce žalobce se k této okolnosti vyjádřit, ta však neposkytla adekvátní reakci. Žalovaný rovněž považuje za neadekvátní napadení špatného tlumočení za situace, kdy žalobce každou ze stran výpovědi stvrdil svým podpisem a ke znění neměl výhrad. Další zcela zásadní informaci poskytl žalobce, když uvedl, že se situaci nikdy

nesnažili řešit prostřednictvím íránských státních orgánů. Naopak jeho žena uváděla, že se obrátili na soud i policii. Rozpor byl shledán i v popsáném průběhu útoku chemickou látkou. K ostatním nesrovnalostem žalovaný odkazuje na jejich podrobný rozbor na str. 7 – 10 napadeného rozhodnutí.

17. Ve zbytku žalovaný odkázal na své rozhodnutí.

18. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

20. Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že dne 11. 6. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 18. 6. 2019 sdělil, že je státním příslušníkem Íránské islámské republiky, perské národnosti. Narodil se do muslimské rodiny, nicméně není praktikujícím muslimem. Ke svému politickému přesvědčení konstatoval, že není členem žádné politické strany, je však sympatizantem bývalého krále, což není povolené. Je ženatý a má jedno nezletilé dítě. Z Íránu žalobce vycestoval díky vízu do České republiky a to letecky z Teheránu, přes Turecko, přibližně v září 2018. Následně jel žalobce s manželkou automobilem do Německa, kde požádali o mezinárodní ochranu. Dne 11. 6. 2019 byli transferováni zpět do České republiky. Žádné zdravotní problémy nemá. Jeho nezletilý syn prodělal poporodní žloutenku, nicméně v průběhu správního řízení se z této zotavil, jiné zdravotní problémy nemá.

21. K důvodům žádosti uvedl obavy o život, který ohrožoval bývalý manžel jeho ženy. Ten byl extremistou a pracoval pro organizaci Basídž, žalobce a jeho manželku se několikrát pokusil zabít, dvakrát došlo ke snaze polít je kyselinou, několikrát přišel za tchánem žalobce a jednou došlo k potyčce. Zabitím vyhrožoval i prostřednictvím vzkazů, problémy trvaly více než rok. Celý problém se snažil vyřešit přestěhováním do provincie Mázandarán, kde neměl žádné problémy, nicméně ho zde tížil pocit, že ho tam najdou. Rovněž tam nebyla práce, proto přistoupil k vycestování a žádosti o mezinárodní ochranu. Zmíněné problémy začaly v době seznámení se s jeho manželkou. Ze strany jejího exmanžela šlo nejprve o ponižování, které později přešlo do fáze výhružek zabitím. K útoku chemickou látkou uvedl, že na jeho zaparkované auto byla aplikována chemická látka, která poškodila barvu. Tuto skutečnost zjistil po dvou dnech. Uvedená osoba má dle žalobce možnosti k jeho odstranění jak legální cestou, díky kontaktům u soudů, policie i v armádě, tak i formou najmutí nájemného vraha. Policii kontaktoval pouze kvůli poškozenému autu a ponižování, oficiální stížnost nepodal, další kroky k nalezení ochrany u státních orgánů nepodnikl. V minulosti neměl žalobce problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií ani armádou. Problémy neměl ani kvůli své rase, národnosti, pohlaví ani náboženskému přesvědčení.

22. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.

23. Krajský soud předně konstatuje, že smyslem soudního přezkumu není podrobné opakování již jednou vyřčeného, a proto soud může v případech shody mezi názorem uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí a názorem soudu na toto odůvodnění

odkazovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130).

24. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
25. Dle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
26. Po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby krajský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce výslovně sdělil, že nebyl členem žádné politické strany. Z jeho výpovědi je sice zřejmé, že byl sympatizantem bývalého krále, což je v Íránu zakázané, nicméně již neplyne, že by v rámci tohoto uskupení vyvíjel nějakou činnost, případně veřejnou aktivitu, kterou by bylo možné považovat za uplatňování politických práv a svobod. Rovněž není z jeho výpovědi zřejmé, že by tato aktivita způsobila zájem státních orgánů o jeho osobu. Pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod nakonec žalobce netvrdil ani ve svém žalobním podání.
27. Krajský soud rovněž konstatuje, že neshledal azylově relevantní okolnosti k udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
28. K obavě žalobce z hrozícího násilí ze strany bývalého manžela jeho ženy krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68, který v návaznosti na svou konstantní judikaturu uvedl: „*skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, pokud problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledování z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory.*“ Judikurní závěry dotýkající se pronásledování soukromou osobou shrnul Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 7. 8. 2019, č. j. 4 Azs 235/2019-27: „*U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68, nebo ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62). Případy pronásledování ze strany státních (příp. kvazistátních) subjektů je nutné posuzovat odlišně od případů pronásledování způsobených výlučně nestátními subjekty. V prvním případě je totiž nutné obzvláště obezřetně zvažovat, zdali výše instančně postavené orgány či jiní poskytovatelé ochrany jsou schopni a ochotni poskytnout účinnou ochranu ve smyslu čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009-98, nebo ze dne 31. 5. 2017, č. j. 6 Azs 62/2016-87).*“

29. Krajský soud však v návaznosti na obsah pohovorů s žalobcem i jeho manželkou konstatuje, že v posuzovaném případě nebyly dány okolnosti pro to, aby správní orgán doplnil dokazování o informace ohledně pronásledování soukromou osobou a možnosti řešení tohoto problému se státními orgány, a to s ohledem na vnitřní rozpornost výpovědi žalobce i rozpornost jeho výpovědi s tím, co k věci vypověděla v jiném azylovém řízení jeho žena. Rozporností výpovědi se správní orgán ve svém rozhodnutí zabýval velmi podrobně. Dle soudu tak žalobce nepředložil žalovanému věrohodnou výpověď, ze které by bylo možné dojít k závěru, že byl terčem vyhrožování a útoků bývalého manžela jeho ženy.
30. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, nebo ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58) je zjevné, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany má povinnost prokázat své pronásledování pouze svou vlastní věrohodnou výpovědí. Správní orgán naopak musí v pochybnostech shromáždit všechny dostupné důkazy, které jsou způsobilé věrohodnost výpovědi žadatele vyvrátit či zpochybnit. Je tak patrné, že v azylovém řízení hraje věrohodnost výpovědi žadatele zásadní roli. To dokládají i další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 27. 3. 2013, č. j. 6 Azs 37/2012-27, uvedl (s odkazem na rozsudek ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008-105): *„nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“* V usnesení uvedeného soudu ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009-96, se podává: *„Posouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se tak odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými.“* Lze tedy dovodit, že vnitřně rozporná výpověď žadatele o azyl podstatně snižuje její věrohodnost.
31. Jak bylo uvedeno již výše, správní orgán se rozpory ve výpovědích zabýval velmi detailně, zejména pak na stranách 8 až 10 napadeného rozhodnutí. Krajský soud po seznámení se s protokoly o výpovědích žalobce i jeho manželky, které jsou součástí správního spisu, konstatuje, že odůvodnění žalovaného je úplné a odpovídající požadavku přezkoumatelnosti. Přesto považuje za vhodné tyto rozpory znovu připomenout.
32. Předně jde o skutečnost, že dle výpovědi žalobce byly problémy s exmanželem jeho ženy vyřešeny přestěhováním se do provincie Mázandárán, a to tři měsíce před vycestováním. Naopak manželka žalobce výslovně deklarovala, že své problémy se nikdy nepokusila vyřešit vnitřním přesídlením. Poslední tři měsíce před cestou do České republiky žili s manželem v Karadži, v Mázandaránu byli pouze na výletě dva roky před vycestováním. Druhý rozpor je shledáván v užití vnitrostátních prostředků ochrany. Žalobce nejprve vypověděl, že situaci nijak neřešili. Po konfrontaci s výpovědí manželky sdělil, že na policii byli z důvodu poničeného auta manželem žalobkyně, nicméně policie nic neudělala. Naopak manželka žalobce uvedla, že se po útoku kyselinou několikrát obrátili na soud i na policii. Rozporný je i popis samotného útoku kyselinou. Dle žalobce bylo jeho zaparkované auto poškozeno během jeho nepřítomnosti, dle manželky měl incident proběhnout v době, kdy byla ona i žalobce v autě stojícím u silnice. Exmanžel ženy žalobce jim ukázal láhev a po jejich odjezdu z místa je se svými přáteli pronásledoval. Po

konfrontaci manželky s výpovědí žalobce tato jeho verzi dementovala. Souladné nebyly ani výpovědi týkající se osoby exmanžela. Dle žalobce je exmanžel nebezpečný extremist a patří k organizaci Basídz. Později o něm uvedl, že je důstojníkem revolučních gard SPEE. V pohovoru konaném o dva týdny později sdělil, že jde o důstojníka armády, jeho zařazení mu není známo, nicméně se pohybuje v celních zónách. Po konfrontaci se sdělením manželky seznal, že neví, kde její exmanžel pracuje. Samotná manželka žalobce o svém bývalém manželovi uvedla, že pracoval pro organizaci Basídz, později tvrdila, že je úředníkem ve společnosti zabývající se palivy a rovněž pracuje pro armádu. Dále doplnila, že pracuje i pro revoluční gardy. Výpověď ohledně osoby exmanžela uzavřela tím, že je důstojníkem, další podrobnosti ji nejsou známy. Ve shodě nebyly ani výpovědi ohledně uzavření sňatku. Při žádosti o schengenské vízum oba uvedli, že jsou sezdáni. Manželka žalobce však během pohovoru tvrdila, že sňatek byl uzavřen týden před odjezdem ze země. Z časové souslednosti událostí je tak zřejmé, že v době podání žádosti nemohli být manželi. Žalobce toto vysvětloval neoficiální náboženskou svatbou. Žena žalobce tvrdila, že došlo k uzavření dočasněho svazku. Že manžel uzavření dočasněho sňatku netvrdil ospravedlňovala tím, že si to nepamatoval, případně se styděl. Ostatně ani její výpověď nebyla konzistentní. Nejprve uvedla, že sňatek týden před odjezdem byl tajný, následně mluvila o tajnosti dočasněho sňatku, kdy před odjezdem již byli sezdáni oficiálně. Další rozpory shledal krajský soud, stejně jako správní orgán, v tvrzeních o době rozhodnutí se k odjezdu ze země, osudu cestovního dokladu, v počtu útoků a dalších.

33. K námitce, že správní orgán nezohlednil při posouzení rozporů ve výpovědích prožité trauma žalobce a jeho manželky, krajský soud uvádí, že žádný z nich v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem nedoložil jakoukoliv lékařskou zprávu, ze které by bylo možné usuzovat, že trpí posttraumatickou stresovou poruchou či obdobným onemocněním. Rovněž je třeba podotknout, že v průběhu pohovorů dostal žalobce i jeho žena dostatek příležitostí, aby rozpory vyjasnili, případně doplnili další důkazy. Ti tak nicméně přesvědčivě neučinili, což je zjevné z protokolů o výpovědích. Odkaz na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 11. 2019, sp. zn. 30 Az 37/2018, je proto zcela nepřiléhavý.
34. Skutečnost, že žalobce požádal o azyl až s několikaletným odstupem a až po příjezdu do Německa, nebyla v projednávané věci pro rozhodnutí správního orgánu stěžejní. Nad rámec však krajský soud dodává, že žadatel má v souladu s judikaturou správních soudů povinnost požádat o azyl v první bezpečné zemi, kde má reálnou pravděpodobnost tento status obdržet nejdříve. To, že žalobce se svou manželkou strávil v Praze 3 dny turistikou a až následně odjel do Německa, kde požádal po několika dnech pobytu o mezinárodní ochranu, významně snižuje v souvislosti s výše uvedenými okolnostmi důvěryhodnost předloženého azylového příběhu.
35. Krajský soud rovněž považuje za správné, zákonné a dostatečné odůvodnění neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu, a to s ohledem na to, že žalobce není v postavení žádné z osob uvedených v odst. 2 citovaného ustanovení. Ostatně ten ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu ani ničeho nenamítal.
36. Dle § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.“* K tomuto krajský soud uvádí, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je v plném rozsahu na volné úvaze

správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu pouze v rozsahu nevybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem, tedy zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla spravedlivého procesu. Za splnění těchto pravidel není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální a ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení mezinárodního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný a odpovídající sdělením žalobce v průběhu správního řízení.

37. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci „*který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“ Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje „*a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
38. Co do v žalobě namítaného důvodu udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu krajský soud uvádí, že se v plném rozsahu ztotožňuje s odůvodněním správního orgánu, uvedeným v napadeném rozhodnutí. Zároveň soud odkazuje na výše uvedené odůvodnění k azylovému důvodu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, ze kterého je zřejmé, že žalobce neposkytl věrohodnou a konzistentní výpověď, ze které by bylo možné dovodit, že je s přiměřenou pravděpodobností dána existence skutečného nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení.
39. Krajský soud dále konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému z jeho rodinných příslušníků byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.

V. Závěr a náklady řízení

40. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
41. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 24. listopadu 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně